

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΪΧΟΥ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2023

3^ο ΓΕΛ ΧΑΪΔΑΡΙΟΥ

Γιατί να διαβάσω ένα λογοτεχνικό βιβλίο;

Αρχικά, πολλοί μπορεί να αναρωτηθούν τι είναι λογοτεχνία. Με τον όρο λογοτεχνία ορίζονται τα γραπτά και μη προφορικά προϊόντα του έντεχνου λόγου. Ωστόσο δεν μπορούμε να προσδιορίσουμε με σαφήνεια την λογοτεχνία καθώς είναι ένας όρος γενικός που ούτε οι τεχνίτες του λόγου μπορούν να εξακριβώσουν. Γιατί όμως να διαβάσω ένα λογοτεχνικό βιβλίο;

Η αλόγιστη τέχνη που μπορεί να μας προσφέρει ένα λογοτεχνικό βιβλίο είναι καθηλωτική. Καθώς γεφυρώνει το χάσμα μεταξύ πραγματικότητας και φαντασίας δίνοντας στον αναγνώστη την δυνατότητα να γνωρίσει μια πραγματικότητα που δεν έχει ζήσει, αλλά θα ήθελε να ζήσει, μπορεί να προσφέρει την αίσθηση της απόδρασης από τα προβλήματα της καθημερινότητας, αλλά και να μας διεγείρει προκαλώντας ποικιλία συναισθημάτων. Επιπλέον, διαβάζοντας ένα λογοτεχνικό βιβλίο μπαίνουμε στο μονοπάτι της αυτογνωσίας, μας δίνεται η δυνατότητα να κατανοήσουμε καλύτερα το ψυχολογικό και συναισθηματικό μας κόσμο.

Διαβάζοντας λοιπόν ένα λογοτεχνικό βιβλίο, μαθαίνουμε να δίνουμε αξία στα μικρά πράγματα της καθημερινότητας χρωματίζοντας την, καθώς βλέπουμε τα πράγματα από διαφορετικές οπτικές. Αποτελεί επιπλέον πηγή πνευματικού και γλωσσικού πλούτου γιατί το διάβασμα δεν εμπλουτίζει μόνο το λεξιλόγιο μας, αλλά μας δίνει την δυνατότητα της γνώσης και της πνευματικής κληρονομιάς, καλλιεργεί τόσο την φαντασία μας, όσο και την εγρήγορση του νου μας. Επίσης, η συντροφιά ενός λογοτεχνικού βιβλίου έχει αποδειχθεί πως συμβάλλει στην αντιμετώπιση του άγχους και της μοναξιάς, παράλληλα αυξάνει την ενσυναίσθηση του αναγνώστη οδηγώντας τον σε μια διαφορετική αντίληψη των γεγονότων.

Όπως προανέφερα, συνδράμει εξίσου στην καλύτερη κατανόηση του εαυτού μας. Μέσα από τα διδάγματα, τους χαρακτήρες και τις ιστορίες του παρελθόντος γνωρίζουμε εκτενέστερα την φύση και την κατάσταση του ανθρώπου. Ποιήματα, δοκίμια, αφηγήματα συμπληρώνουν το χάσμα του

χρόνου. Η λογοτεχνία είναι ικανή να μας διδάξει το παρελθόν. Όπως η ιστορία καταγράφει το παρελθόν, η λογοτεχνία αντικατοπτρίζει επίσης οποιαδήποτε χρονική στιγμή, η αστική και ιστορική γνώση αποκαλύπτεται. Η ανάγνωση ενός βιβλίου μας καλεί να διευρύνουμε τις ψυχικές δυνάμεις μας, την θέληση, την αισιοδοξία, την ειρηνική συμβίωση και τον αλτρουισμό, προσφέρει καθολική ευημερία, διότι εξυψώνει το πολιτιστικό επίπεδο της κοινωνίας, ενώ η απουσία του οδηγεί στην πολιτιστική οπισθοδρόμηση και στασιμότητα. Επίσης η ανάγνωση διαδραμάτισε καθοριστικό ρόλο για την ανάπτυξη της ταυτότητας πολλών εθνών, για παράδειγμα οι αρχαίοι Έλληνες διδάχθηκαν τα ήθη και τις πολιτικές ιδεολογίες από τα έπη του Ομήρου.

—*Έλενα Σουρτζή*

Πολύχρωμο βιβλίο

Όλοι έχουμε ακούσει τις εκφράσεις του τύπου «Διάβασε λίγο, θα λυθεί η γλώσσα σου», «Διάβασε κανένα βιβλίο αντί να τεμπελιάζεις στο κινητό!». Έχετε, όμως, αναρωτηθεί ποτέ γιατί; Γιατί μου το λένε αυτό οι γονείς μου; Γιατί να διαβάσω ένα βιβλίο; Η απάντηση δεν μπορεί να είναι απόλυτη. Το “γιατί” ή το “πώς” πάντα το ανακαλύπτεις όταν αρχίζεις να διαβάζεις. Το ίδιο δεν κάνει ο άνθρωπος και με το φαγητό; Το δοκιμάζει για να δει αν του αρέσει. Σήμερα, όμως, το θέμα δεν είναι “το βιβλίο” αλλά “το πολύχρωμο βιβλίο”.

Όπως είναι γνωστό, διάφορα κείμενα γράφονται σε άλλες γλώσσες που ίσως σε κάποιους κεντρίζουν το ενδιαφέρον περισσότερο από τα βιώματα που συχνά συναντάμε στην ελληνική λογοτεχνία. Το βιβλίο αναμφίβολα βοηθάει στην πνευματική ελευθερία του ανθρώπου και θεωρείται αστείρευτη πηγή γνώσεων. Το γεγονός αυτό μπορεί άμεσα να ωφελήσει τα ξενόγλωσσα κείμενα και αιτιολογεί την αξία τους που παραμένει αναλλοίωτη στο χρόνο. Επίσης, η αγγλική γλώσσα

υπάρχει παντού, όχι μόνο στα βιβλία. Τα περιοδικά χρησιμοποιούν συχνά greeklish, οι άνθρωποι συνεννοούνται καθημερινά με συνανθρώπους τους από το εξωτερικό, η τηλεόραση και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης φροντίζουν για την συνεχή επαφή μας με τα αγγλικά και, τέλος, οι ξένες γλώσσες είναι απαραίτητες στον επαγγελματικό χώρο. Η ανάγνωση, λοιπόν, ξενόγλωσσων κειμένων είναι σημαντική για το ευρύ κοινό από νεαρή ηλικία –ενδεχομένως, εξίσου σημαντική με την ανάγνωση ελληνικών. Έτσι, οι εγκυκλοπαίδειες, τα λεξικά αλλά και οι νουβέλες και τα λογοτεχνικά κείμενα δίνουν πληροφορίες και γνώσεις για τις ξένες γλώσσες, ενώ παράλληλα αποτελούν τροφή για “φιλοσοφική” σκέψη, προβλέποντας γεγονότα, βιώματα, κουλτούρες ή απόψεις που ο αναγνώστης, ίσως, να μην είχε υπόψη. Αυτά τα βιβλία επισημαίνονται ως πολύχρωμα βιβλία που δημιουργούν έναν χώρο μάθησης και διασκέδασης. Μπορεί να σας φαίνεται δύσκολο να συνδυαστούν αυτές οι δύο λέξεις, ‘μάθηση’ και ‘διασκέδαση’, αλλά έχει αποδειχθεί πως και τα ακατόρθωτα γίνονται αν το θέλεις!

Από την άλλη, πολλοί μαθητές θεωρούν το βιβλίο βαρεμάρα, ακόμη και αν τους πουν ότι δεν έχει ως θέμα τα αρχαία, την ιστορία, την φυσική ή τα μαθηματικά. Γιατί γίνεται αυτό; Η πρώτη επαφή του εφήβου με το βιβλίο είναι αρκετά... “βίαη” και όχι κάτω από τις καλύτερες συνθήκες και όρους. Συμβαίνει μέσω του σχολικού περιβάλλοντος από τις πρώτες τάξεις του δημοτικού μέχρι τις τελευταίες τάξεις του Λυκείου, στη βάση ενός αδιατάρακτα παραδοσιακού ψυχαναγκαστικού συστήματος το οποίο ακολουθεί την στείρα απομνημόνευση, προκατειλημμένα στερεότυπα και συνεχής μελέτη. Ο δάσκαλος επιβάλλει την ανάγνωση του βιβλίου στον μαθητή, τον εξετάζει και τον βαθμολογεί στα πλαίσια μιας ιδιαίτερα ψυχοφθόρας διαδικασίας. Ενώ ο μαθητής, θα έπρεπε να διαλέγει τα βιβλία που θέλει να διαβάζει και να νιώθει ολοκληρωμένος και έτοιμος να εξεταστεί σε ένα κείμενο που τον ενδιαφέρει. Νομίζω όλοι συμφωνούμε ότι τα κείμενα που παρουσιάζει το σχολείο δεν είναι τα πιο ελκυστικά.

Τι συμπέρασμα, λοιπόν, μπορούμε να βγάλουμε τελικά; Πολύχρωμο βιβλίο είναι αυτό στο οποίο το άτομο βρίσκει γνώσεις, ελευθερία, άποψη, συναίσθημα και συμπόνια. Θεωρείται απίθανο ο μαθητής να βρει τις αξίες και τα συναισθήματά του στα σχολικά βιβλία, όμως, το ακατόρθωτο μπορεί να γίνει πραγματικότητα! Αρκεί να εισακουστεί η φωνή της νεολαίας –να δοθεί μια νέα διάσταση στα βιβλία.

—Σοφία Μουσή

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΟΥ ΝΤΟΡΙΑΝ ΓΚΡΕΥ:

Το μυθιστόρημα που σόκαρε την Βικτωριανή κοινωνία.

“Ηλίθιο”, “αδέξιο”, “αηδιαστικό”, “προκλητικό”: με τέτοια λόγια υποδέχτηκε η αγγλική κριτική το μοναδικό μυθιστόρημα του Oscar Wilde, όταν αυτό δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά το 1890.

“*Το Πορτραίτο του Ντόριαν Γκρέι*” είναι ένα ιδιαίτερα ανορθόδοξο έργο για την σεμνοτυφία της εποχής του. Εξόργισε το βρετανικό κοινό, ενώ κάποιοι ζήτησαν τη δίωξη του συγγραφέα για προσβολή της Βικτωριανής ηθικής. “*Αφήστε το βιβλίο μου, σας παρακαλώ, στην αθανασία που του αξίζει*”, απαντούσε εκείνος. Και είχε δίκιο: το έργο του

θεωρείται αριστούργημα της παγκόσμιας λογοτεχνίας, που ακόμα βυθίζει τους αναγνώστες σε σκέψεις. Πώς εξηγείται, όμως, αυτή η εξέλιξη; Πώς κατάφερε ένα έργο που αποτέλεσε τέτοιο σκάνδαλο, να αποκτήσει διαχρονική αξία;

Η απάντηση είναι απλή: στο βιβλίο παρουσιάζονται πικρές αλήθειες, τις οποίες δεν μας αρέσει να κοιτάμε κατάματα. Ωστόσο, δεν μπορούμε ούτε να τις αγνοήσουμε—διέπουν ολόκληρο τον ιστό που αποτελεί την κοινωνία μας. Τα ανθρώπινα πάθη, τις αδυναμίες και τις εμμονές που οδηγούν σε συμπεριφορές ακραίες, σε πράξεις και αποφάσεις που καταστρέφουν ζωές ολόκληρες. Μέσα από την ιστορία αυτή, βάλλεται η ανθρώπινη ηθική και οι αξίες. Πόσο αθώος μπορεί να μείνει ο άνθρωπος μπροστά στο δέλεαρ της αιώνιας ομορφιάς και νιότης; Πόσο έτοιμος μπορεί να είναι να δεχτεί την αθανασία; Πόσο μπορεί να ζήσει χωρίς ψυχή, αφού την θυσιάσει στον βωμό της ακολασίας; Πολλά τα ερωτήματα, πολλές οι απαντήσεις—αμέτρητες οι αναλύσεις που μπορούν να γίνουν.

Βασικοί χαρακτήρες:

Ο Ντόριαν Γκρέυ: ένας όμορφος, ωραιοπαθής και αφελής νεαρός. Υποκύπτει στον χειρισμό του Λόρδου Χένρυ και γοητεύεται από τις ιδέες του. Σταδιακά ενδίδει σε κάθε είδος ευχαρίστηση, μέχρι την πλήρη διαφθορά του—τον ‘*χαμό της αθωότητας.*’ που συμβολίζει ο χαρακτήρας του.

Ο Μπάζιλ Χόλγουορντ: ένας καλλιτέχνης ο οποίος ξελογιάζεται με τον Ντόριαν. Το πορτραίτο που φιλοτεχνεί για τον νέο είναι το απαύγασμα της τέχνης του, αντιπροσωπευτικό των καλλιτεχνικών δυνατοτήτων του. Είναι ένας βαθιά ηθικός άνδρας, που τελικά πέφτει θύμα της γοητείας του Ντόριαν.

Ο Λόρδος Χένρυ «Χάρυ» Γουότον: ένας υπερόπτης και decadent δανδής, στενός φίλος του Μπάζιλ. Μόλις συναντά τον Ντόριαν, δείχνει έντονο ενδιαφέρον για την ομορφιά και το πνεύμα του νέου. Μεταλαμπαδεύει σε εκείνον τις ιδέες του για την ηδονή, και ο νεαρός, στην προσπάθειά του να τον μιμηθεί, διαφθείρεται από τις απολαύσεις. Στην πραγματικότητα, όπως παρατηρεί ο Μπάζιλ: «*Δε λες ποτέ σου μια ηθική κουβέντα και ποτέ δεν κάνεις κάτι που να μην είναι σωστό*». Ψάχνει μονίμως να βρει τα όρια του κάθε ανθρώπου και να τα χρησιμοποιήσει για να τον χειραγωγήσει. Ο ίδιος, όμως, ποτέ δεν ξεπερνά τα όρια της δικής του ανθρώπινης υπόστασης.

Η Σίβυλλα Βέην: μία όμορφη και ταλαντούχα, αλλά φτωχή ηθοποιός. Ερωτεύεται παράφορα τον Ντόριαν και η αγάπη της για εκείνον την καθιστά ανίκανη να παίξει. Πλέον δεν βρίσκει ευχαρίστηση στον 'ψεύτικο' έρωτα του θεάτρου, αφού η καρδιά της ανήκει αλλού. Ωστόσο, η διαφθορά του Ντόριαν διαδραματίζει μοιραίο ρόλο στη ζωή της Σίβυλλας, όπως ακριβώς και του Μπάζιλ. Ο Λόρδος Χένρυ την παρομοιάζει με την Οφηλία από τον Άμλετ του Σαίξπηρ.

Ο συγγραφέας και τα χαρακτηριστικά του:

Ο **Oscar Wilde (1854-1900)** ήταν Ιρλανδός ποιητής και θεατρικός συγγραφέας

Ήταν γνωστός κυρίως για τα θεατρικά του έργα, το μυθιστόρημά του 'The Picture of Dorian Gray', και τις τραγικές συγκυρίες που οδήγησαν στον πρόωρο θάνατό του. Στο πανεπιστήμιο ασχολήθηκε με τις κλασικές σπουδές, επιδεικνύοντας από μικρή ηλικία κλίση προς τον Κλασικισμό, τόσο στο Δουβλίνο όσο και αργότερα στην Οξφόρδη. Έγινε γνωστός για την ενασχόλησή του με το νεόκοπο αλλά ανερχόμενο ρεύμα του Αισθητισμού. Η ιδέα, δηλαδή, ότι η τέχνη πρέπει να εκτιμάται για την αισθητική απόλαυσή της, αδιαφορώντας για το ηθικό νόημα του καλλιτεχνικού δημιουργήματος.

Αυτή η φιλοσοφία εντοπίζεται έντονα στο *Πορτραίτο του Ντόριαν Γκρέι*. Απουσιάζει η κάθε ηθική συστολή. Ο Wilde δεν πίστευε ποτέ ότι υπάρχουν 'ανήθικα' βιβλία, μονάχα κακογραμμένα—έναν χαρακτηρισμό που δεν μπορεί να ειπωθεί για το έργο του. Ο τρόπος με τον οποίο ο Wilde 'παίζει' με το **λεξιλόγιο** προσδίδει τεράστια αισθητική απόλαυση σε ολόκληρο το έργο. Το βιβλίο είναι πλούσιο σε περιγραφές που δημιουργούν έντονες εικόνες στον αναγνώστη. Βέβαια, ορισμένες φορές αναπτύσσει κουραστικά λογύδρια, που όμως έχουν και αυτά την σκοπιμότητά τους. (π.χ. την επιβράδυνση της αφήγησης πριν την κλιμάκωσή της.) Αυτό, όμως, που ποτέ δεν κουράζει είναι οι **διάλογοι** των χαρακτήρων, που συχνά σατιρίζουν την αριστοκρατική κοινωνία. Μέσα από τους διαλόγους φωτίζεται και η φανταχτερή προσωπικότητα του συγγραφέα. Αλλωστε οι πρωταγωνιστές—οι τρεις άντρες—αντιπροσωπεύουν πτυχές του χαρακτήρα του.

Παρ'όλα τα παραπάνω, όμως, είναι απαραίτητο να φωτιστούν οι προβληματικές, οι παρωχημένες αντιλήψεις του συγγραφέα, που γίνονται αντιληπτές στα συγγράμματά του. Αν και ο Oscar Wilde ήταν ιδιαίτερα προοδευτική φιγούρα για τη Βικτωριανή Αγγλία, το ίδιο δεν μπορεί να ειπωθεί για την κοινωνία του σήμερα. Ο μισογυνισμός και ο αντισημιτισμός της εποχής του μπορούν να εντοπιστούν σε διάφορα σημεία του έργου του. Όπως, λοιπόν, με όλα τα βιβλία, (και ιδιαίτερα της κλασικής λογοτεχνίας, που συχνά περιλαμβάνουν τέτοιο περιεχόμενο, λόγω του ιστορικού πλαισίου της συγγραφής τους) είναι απαραίτητη η κριτική σκέψη—η ορθή στάση—η δυνατότητα διαχωρισμού ανάμεσα στο ωφέλιμο και το ανούσιο. Το θέμα του βιβλίου, η αναζήτηση της αιώνιας νεότητας, αποτελεί άπιαστο όνειρο για τον άνθρωπο από καταβολής κόσμου, του δίνει το «διαβατήριο» του διαχρονικού. Αλλά τα ρατσιστικά σχόλια και η απαξίωση των γυναικών ανήκουν στο 19ο αιώνα—και δεν θα έπρεπε να υπάρχει χώρος για αυτά στην σύγχρονη κοινωνία.

Η ΚΑΚΟΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Η κακοποίηση ζώων μπορεί να είναι και ενεργητική και παθητική. Ενεργητική θεωρείται ο κάθε είδους βασανισμός, όπως η δηλητηρίαση, ο πνιγμός, το κάψιμο και η αιχμαλωσία. Παθητική είναι στις περιπτώσεις

όπου υπάρχει έλλειψη καταλύματος, παροχή ακατάλληλης τροφής, έλλειψη φροντίδας για κτηνιατρική περίθαλψη. Παρατηρούμε ότι τα ζώα που κακοποιούνται κατά πολύ μεγάλο βαθμό είναι κυρίως οι γάτες και τα σκυλιά. Παρόλα αυτά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχουν χιλιάδες άλλα ζώα που κακοποιούνται καθημερινά και εμείς δεν

καταλαβαίνουμε τίποτα. Κάποια από αυτά τα ζώα είναι, οι ελέφαντες, οι τίγρεις, τα λιοντάρια, οι μαϊμούδες, οι γορίλλες, όλων των ειδών ψάρια και πιο συγκεκριμένα οι φάλαινες και τα δελφίνια. Όλα αυτά τα ζώα κρατούνται αιχμάλωτα στους ζωολογικούς κήπους, τα θαλάσσια πάρκα και το τσίρκο. Αυτοί οι χώροι χρησιμοποιούνται ως χώροι ψυχαγωγίας και για όφελος των ανθρώπων. Επίσης αρκετά ζώα χρησιμοποιούνται ως πειραματόζωα κυρίως για επιστημονικούς λόγους, αλλά ακόμα και για δοκιμές καλλυντικών.

Σε πολλές περιπτώσεις τα ζώα αυτά παθαίνουν κατάθλιψη, γίνονται βίαια και ακόμα αποκτούν αυτοκτονικές τάσεις, καθώς βρίσκονται μακριά από το φυσικό τους περιβάλλον και δεν κοινωνικοποιούνται. Για την ακρίβεια πολλές φάλαινες σε θαλάσσια πάρκα επειδή δεν έχουν πολύ βάθος οι πισίνες, αρνούνται να ανέβουν στην επιφάνεια και

αυτοκτονούν. Ακόμη, πολλοί ελέφαντες, τίγρεις, μαϊμούδες και λιοντάρια ίσως υποστούν κακομεταχείριση στα τσίρκα και προπονούνται έτσι ώστε να κάνουν κόλπα για να ευχαριστήσουν και να εντυπωσιάσουν το κοινό. Επιπροσθέτως, μικρά κυρίως ζώα χρησιμοποιούνται για την εξασφάλιση μη τοξικών καλλυντικών, συγκεκριμένα τα λαγουδάκια, τα ποντίκια και οι μαϊμούδες, στα οποία εκτελούνται δοκιμές ερεθισμού του δέρματος και των ματιών όπου χημικές ουσίες τρίβονται στο ξυρισμένο δέρμα ή στάζουν στα μάτια των συγκεντρωμένων κουνελιών, χωρίς καμία ανακούφιση από τον πόνο.

Συνοψίζοντας, πρέπει να λάβουμε υπόψη πόση ζημιά προκαλεί αυτή η κακομεταχείριση και στα ζώα και στο περιβάλλον, αλλά και σε εμάς τους ανθρώπους.

Μήπως θα έπρεπε να προβληματιστούμε με το τι θα ακολουθήσει στο μέλλον?

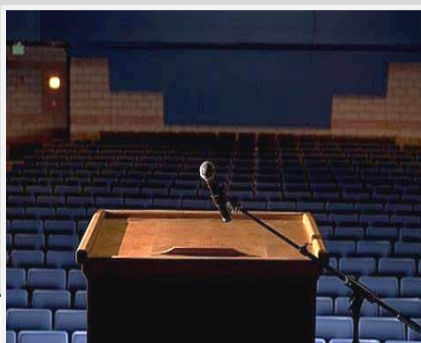
Ρητορική

Με τον όρο ρητορική εννοείται εκείνος ο τομέας μελέτης και τεχνικής που ασχολείται με την σύνθεση του προφορικού και του γραπτού λόγου στις σύγχρονες μορφές εκφοράς του, προκειμένου να καταστεί μέσο πειστικότητας και αποτελεσματικότητας επί κάποιου αιτίου. Η ρητορική είναι μια πολυσύνθετη τεχνική σπουδή.

Παρόλο που παραδοσιακά η ρητορική σχετιζόταν με την πολιτική, το δίκαιο, τις δημόσιες σχέσεις, η μελέτη της εισήλθε και σε διαφορετικούς τομείς που σχετίζονται με τις ανθρωπιστικές επιστήμες, την θρησκεία, τις κοινωνικές επιστήμες, την δημοσιογραφία και άλλα. Επομένως κάθε όψη της ανθρώπινης ζωής εμπλέκει στοιχεία ρητορικής. Επιπρόσθετα, με βάση την τέχνη της ρητορικής, διοργανώνονται αγώνες ανάμεσα σε διάφορες ομάδες. Το λεγόμενο debate, αποτελεί έναν αγώνα επιχειρηματολογίας πάνω σε ένα συγκεκριμένο θέμα. Οι διάφορες ομάδες που συμμετέχουν έχουν ως κύριο στόχο να αποδείξουν με την χρήση πειστικών επιχειρημάτων, πως η θέση τους είναι η σωστή. Γίνεται με τέτοιο τρόπο ώστε να προκύπτουν δύο ακραίες θέσεις: Ο Λόγος που υπερασπίζεται το θέμα και ο Αντίλογος που το αντικρούει. Κάθε ομιλητής λαμβάνει το βήμα για έξι λεπτά, οι ομιλητές παίρνουν τον λόγο εναλλάξ.

Ο χωρισμός των ομάδων στους ρητορικούς αγώνες είναι μια σημαντική παράμετρος στη διαπραγματευτική διαδικασία και στην εκπαίδευση των συμμετεχόντων. Η ομαδοποίηση των συμμετεχόντων σε δύο ομάδες παρέχει μια στρατηγική στήριξη για την αναπαραγωγή της πληροφίας, την εκτέλεση κοινής σκέψης και την επιμόρφωση της αποτελεσματικής συζήτησης. Επίσης, η συμμετοχή σε ρητορικούς αγώνες επιτρέπει στους συμμετέχοντες να αναπτύξουν την επικοινωνία τους, την αποτελεσματική συνεισφορά και την επαγγελματική επαγωγή. Συνολικά, ο χωρισμός των ομάδων στους ρητορικούς αγώνες είναι σημαντικός επειδή παρέχει στους συμμετέχοντες μια ευκαιρία για να αναπτύξουν τις δεξιότητες τους και τις προφορικές ικανότητες τους.

Κλείνοντας, στο σχολείο μας λειτουργεί μια ενεργή ομάδα που ασχολείται με την εκπαίδευση και κατανόηση της ρητορικής. Οι μαθητές εξειδικεύονται στη διαπραγμάτευση και την συζήτηση, καθώς και στην εκτέλεση παραδειγματικών παρουσιάσεων και αγώνων. Στόχος της ομάδας είναι να βελτιώσει τις επικοινωνιακές ικανότητες των μαθητών και να τους παρέχει τη δυνατότητα να αναλαμβάνουν ενεργό ρόλο στη κοινωνία.

—*Λήδα Καραστατήρη*

—*Θεόφιλος Διαμαντόπουλος*

Ενδεικτική έρευνα:

Ποσοστό μαθητών που διαβάζουν βιβλία από κάθε τάξη .

Έπειτα από έρευνα που πραγματοποιήθηκε στην Α , Β και Γ λυκείου , ρωτώντας 20 παιδιά από κάθε τάξη, 10 κορίτσια και 10 αγόρια , διαπιστώθηκε ότι :

- Στην **Α' λυκείου** ελάχιστοι μαθητές διαβάζουν λογοτεχνικά βιβλία , δηλαδή **μόλις 4 στα 20 παιδιά** , πιο συγκεκριμένα **3 κορίτσια και 1 αγόρι** .
- Στην **Β' λυκείου** αντικρίζουμε ένα υψηλό ποσοστό μαθητών , δηλαδή **11 στα 20 παιδιά** , πιο συγκεκριμένα **9 κορίτσια και 2 αγόρια** .
- Στην **Γ' λυκείου** το ποσοστό δείχνει πάλι μια πτωτική πορεία , δηλαδή **5 στα 20 παιδιά** , πιο συγκεκριμένα **4 κορίτσια και 1 αγόρι** .

—*Αλεξία Πολυζώη*

Που μπορείτε να μας βρείτε : <https://wallnewspapers.blogspot.com/>

Τα μέλη της σχολικής εφημερίδας: *Σοφία Μωυσή, Κέλλυ Γεωργακοπούλου, Αλεξία Πολυζώη, Λήδα Καραστατήρη, Θεόφιλος Διαμαντόπουλος, Φραντζέσκα Παπανικολάου, Έλενα Σουρτζή*
